

правиль еднѣ погрѣшкѣ, като одобрилъ отъ части постѣпкѣ-тѣ на Филиппа Хессенскій, който ся оженилъ за вторѣ женѣ, додѣто първа-та му была още жива; и за тѣзи погрѣшкѣ той си навѣлъ доста справедливы укору. Обаче, въ този случай, той сторилъ едно нѣщо, което много папы сѣ вършили, и то подѣ обстоятелства не повече оправдателны. Съ борбѣ-тѣ си противъ прочутый-тѣ Агриколѣ, който распространявалъ ученія омразны нему, той сторилъ еднѣ не оцѣнимѣ заслугѣ на евангелскѣ-тѣ истинѣ. Агрикола училъ че, понеже человекѣ ся оправдава само чрѣзъ вѣрѣ въ Христа, то не было необходима часть отъ дѣло-то на Христіанскѣ-тѣ церквѣ да ся проповѣдва пазеніе-то на Десеть-тѣ Заповѣди. Лутеръ не намѣрилъ въ Агриколѣ онова дълбоко чувствованіе на злинѣ-тѣ на грѣхъ-тѣ, каквото той былъ почувствувалъ, и чрѣзъ което грѣшниково-то сѣрдце трѣбва първенъ да ся съкруши и смаже, и по този начинъ раствори да пріеме слово-то на благодать-тѣ, за да може то да ся обнови и освяти отъ това слово. Ученіе-то на Агриколѣ докарвало вѣрующы-тѣ да не отдавать толкозъ важность на послушаніе-то на Божи-тѣ Заповѣди. Тежко было на Лутера да вли-